

Заспива тамъ въ нѣдра покойни пригърнахъ
И поятъ, усладителны Зефиръ духать.

Подобно какъ двойныйтъ звѣздень свѣтильникъ
Управя мореца,
И погледътъ твой освѣтява ми пята,
И води духа ми въ безкрайны блаженства.

Когато корабтъ ми цѣпи вълната
Надъ страшната бездна,
И облакътъ крые опасности много,
Отъ твоята само любовъ са азъ плащѣ.

Честитѣ съмъ когато по твоитѣ устны
Засмихката блѣсне,
Но шомъ ма погледнешъ ни мило ни драго
Тогасъ на гърдытъ ми рана с' отвара.

Отъ да та изгубишъ, отъ да ма оставишъ
Вълна да ма глътне!
Природата нека огасне за мене
Прекраснытъ тѣсь да не виждамъ морета

Щомъ послѣднитѣ звукове на тѣзи пѣсенъ накарахъ волната да потрепти, Иона си издигна челото и очитѣ ѝ са срѣшнѣхъ съ очитѣ на Главка. Честита Недіа! честита въ злочестината си, защото ты не виждаше магическія онзи погледъ, който изразяваше цѣлъ мѣръ, който правяше окоото гласъ на душата, който думаше «не може инакъ да бѣде»!

Съвсѣмъ че Тессалійката не можеше да го види, но тя огади какво той значеше отъ мълченъето и отъ двойното постенване. Ти стиснахъ кръстосанытъ си рѣцъ на гърдытъ, като че да задуши въ себе си горчивытъ си и ревнивы мысли, и побърза да проговори, защото ѝ бѣше неспосно мълченъето.

— Нанстина, Главке, азъ не намѣрвамъ пѣсенъта ти толкози весела.

— При свчко туй, моя Недіе, азъ бѣхъ расположенъ весело да пѣжъ когато зехъ лрата; може бы безмѣрното ми благополучіе ми побърка за да изразжъ безмѣрната си радостъ.

— Виждъ колко е чудно, рече Иона като искаше да мѣни приказката, предметтъ на която, ако и неи угодейтъ, но падаше са